

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΑΣ

[Μία δημοτικίστρια και σοσιαλίστρια θάψαμε στις 14 τοῦ περασμένου μηνὸς στὰ πατησιώτικα χώματα. Τέσσερεις φίλοι τῆ συνώδευαν μέσα σ' ἓν' ἀμάξι. Οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, ποὺ μᾶς συναντοῦσαν, ἂν εἴξεραν ποιά εἶτανε ἢ πεθαμένη θάκολουθοῦσαν κι' αὐτοὶ νὰ βρεθοῦν στὴ θανή της.

Εἶτανε ἡ *Εὔα Θεοδωρίδη* τῆς Πόλης. Πέντε γυναῖκες τῆς σκέψης ἂν ὑπάρχουν στὴ Ρωμοσύνη, μιὰ ἀπὸ τὶς πέντε εἶτανε κι' αὐτή : Νοῦς δυνατὸς φκιαγμένος γιὰ τὴ φιλοσοφία. Μὲ τὴν ἐγκυκλοπαιδική της μόρφωση, μὲ τὶς τρεῖς εὐρωπαϊκὲς της γλῶσσες, κοσμογυρισμένη, ἡ Εὔα στάθηκε ἡ πολεμικώτερη κ' εἰλικρινέστερη δημοτικίστρια. Τὰ ἄρθρα της γιὰ τὴ δημοτικὴ, στὶς πολιτικὲς ἐφημερίδες, γέμιζαν θάρρος τοὺς ὁπαδοὺς ποὺ ἄκουαν μιὰ γυναικεῖα φωνὴ νὰ ὑψώνεται, γιὰ ὅ,τι νέο, μέσα στὴν ἐστία τῶν βραχμάνων τῆς σχολαστικότητος· ἡ ἀπαγγελία της—ἀπάγγελε σύμφωνα μ' ὅλους τοὺς κανόνες τῆς τέχνης—ἔκανε γνωστοὺς τοὺς δημοτικιστὲς ποιητὲς σ' ὅλες τὶς κοσμικὲς γιορτὲς τῆς Πόλης, καὶ τὸ σαλόνι της, ὅπου συγκεντρώνουνταν κι' ἀλληλογνωρίζουνταν πρὸ 4—5 χρόνια οἱ λόγιοι κ' οἱ καλλιτέχνες, χρησίμευε γιὰ ναὸς τῶν καταδιωγμένων νεοϊδεατῶν. Ἡ ἰέρειά του, ἡ Εὔα, περνοῦσε, στὴν Πόλη, γιὰ προσωποποίηση τοῦ Μαλλιαρισμοῦ. Παντοῦ σ' ὅποιο βῆμα πρόβαινε, ὅλοι περίμεναν ἀπὸ τὸ στόμα της νὰ πῆ κάτι στὴ γλῶσσά μας, κάτι ζωντανὸ καὶ φιλελεύθερο.

Ἄλλοίμονο ! στὴ μεγάλη θέληση τῆς Εὔας νὰ πραγματοποιῆ πάντα ὅ,τι ὁ δυνατὸς της νοῦς εὑρίσκει γιὰ ὀρθό, δὲν ἀνταποκρίθησαν ὡς τὸ τέλος, οἱ σω-

ματικές της δυνάμεις. Έτσι έγινε σά θέλησε, τώρα τελευταία, να ζήσει τὸ ἐσώ-
τερο ἰδανικὸ της, διαλέγοντας γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς της ἕναν ἀπὸ τοὺς δημο-
τικιστὲς λογίους τῆς Πόλης, τὸ φίλο Ηρ. Πίντζα. Ἡ ζωὴ τους μετεστράφηκε
σὲ δράμα μπροστὰ στὴ μανία τῆς ἄγριας κοινωνίας μας, δράμα πού ὁ ἴδιος
ἴσως βρῆ κάποτε τὴν ψυχικὴ ἡρεμία νὰ τὸ διηγηθῆ.

Ὁ πρόωρος θάνατός της στέρησε τὴν κίνησή μας γιὰ τὴ γυναικεία χειραφέ-
τηση, ἀπὸ τὸν πιὸ φιλοσοφημένο σημαιοφόρο της. Ὁ Δημοτικισμὸς κι' ὁ Σο-
σιαλισμὸς θάρχουνται συχνὰ νὰ κλαῖνε ἐπάνω σ' αὐτὸν τὸν τάφο.

Γιὰ μνημόσυνό της ἀποσποῦμε μερικὰ μέρη ἀπὸ μιὰ σειρά ἄρθρων της
(δημοσιευμένα στὸν «Ἐργάτη» τῆς Πόλης μὲ τὸ ψευδώνυμο Θεοδώρα Βούκου).
Οἱ γυναῖκες μας θὰ δοῦν πὼς πρέπει νὰ κάμουν τὰ λόγια της εὐαγγελιό τους].

Τί κάνει τὶς γυναῖκές μας νὰ εἶνε ἐπιπόλαιες ; Γιατί δὲν καταγίνον-
ται σὲ τίποτα σοβαρό, ἢ καλύτερα γιατί δὲν καταγίνονται σοβαρὰ σὲ
τίποτα ; Γιατί εἶναι ἄστατες, στὶς κρίσεις, στὶς ἰδέες των ; Γιατί ἀπὸ
κάθε ἐνασχόλησι προτιμοῦν τὴ φροντίδα τοῦ λούσου ; Γιατί ἀγα-
ποῦν πολλὰ λόγια καὶ λίγες ἀλήθειες ; Γιατί καταντοῦν δόλιες καὶ ὑπο-
κρίτριες ;

Ἡ σημερινὴ κοινωνία θέλει ἀκόμα ἢ γυναῖκα νᾶναι ἄστατη στὰ
αἰσθημάτά της. Ἐπαινοῦν τὴν κόρη πού θυσιάσε τὴν πρώτη της
ἀγάπη γιὰ νὰ παντρευτῆ μὲ κάποιον πλούσιον, πού δὲν ἀγάπησε καὶ δὲ
θάγαπήσῃ ποτέ. Ἄς μὴν ἀποροῦμε ὅμως ὅταν μετὰ κάμποσα χρόνια,
ξαναπαίζοντας τὸ παιχνίδι τῆς ἀστασίας πού τὴ δίδαξαν, ἢ γυναῖκα
αὐτὴ θᾶφήσῃ τὸν ἄνδρα της γιὰ κάποιον ἄλλο.

Οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν τὰ λούσα γιατί ἢ κοινωνία τὶς ὥρισε γιὰ μόνον
σκοπὸ νᾶναι θελκτικὲς καὶ ὡραῖες. Ὁ σκοπὸς αὐτὸς εἶναι τὸ κέντρο
τοῦ βάρους κάθε γυναικείας φροντίδας. Ἄν παροδικὰ καταγίνονται
στὴ μουσικὴ ἢ στὰ γράμματα, εἶναι γιὰ νὰ ἀντλήσουν ἀπὸ ἑκεῖ κάποιον
περισσότερον θέλγητρο, κάποιον ἰσχυρότερον ὄπλον γιὰ κάποια αἰσθηματικὴ
κατάκτησι.

Οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν τὰ λόγια καὶ πρὸ πάντων τὴν κακολογία. Ἡ
φλυαρία δὲν ἦταν πάντα ἢ ἐνασχόλησι ἐκείνων, πού δὲν ἔχουνε
καμμία ;

Οἱ γυναῖκες εἶναι ὑποκρίτριες, γιατί ἢ κοινωνία δὲν τὶς δίνει τὴν
ἄδεια νὰ εἶναι φυσικὲς καὶ εἰλικρινές.

*
**

Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἐλεύθερη, τὴ χειραφετημένη γυναῖκα, πού
θέλει ὁ σοσιαλισμὸς.

Ἡ ἐργασία εἶναι ἢ δύναμί της.

Αὐτὴ θὰ τὴν κἀνῃ πλάσμα δυνατὸ καὶ ἐλεύθερο* θέλει νὰ εἶναι
οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητη, γιατί ἔπαυσε νὰ ζητῆ ἀπὸ τὸ γάμον τὴν οἰκο-
νομικὴ της ἀποκατάστασι.

Μουσικός, φιλόλογος, δασκάλισσα, υπάλληλος, ή χειραφετημένη γυναίκα είναι άφωσιωμένη στο στάδιό της και θα τὸ ἀκολουθήσῃ ἐνόσω ζῆ.

Ἡ χειραφετημένη γυναίκα θέλει νάποτελῆ μιὰ ξεχωριστὴ **ἀτομικότητα**. Ἡ ὑπαρξί της δὲ θα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν καλὴ θέλῃσι καὶ τὴ χάρι τῶν ἀνδρῶν.

Ὁ σοσιαλισμὸς θα καταρρίψῃ κάθε φραγμὸ πὺ ἐπιτάσσει τὸν ἄνθρωπο στὸν ἄνθρωπο, τὸ ἓνα φύλο εἰς τὸ ἄλλο.

Τὸ ζήτημα αὐτὸ καταπολέμησαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Μᾶς παρουσίασαν τὴ χειραφετημένη γυναίκα σὰ μιὰ γεροντοκόρη ἄσχημη καὶ μισητὴ, πὺ μόνο ἀπὸ πίκρα καὶ ἐκδίκῃσι ὠπλίσθηκε μ' ἐπαναστατικὲς ἰδέες. Τὴν ἀποστέρησαν ἀπὸ κάθε γυναικεῖο γνῶρισμα, εἶπαν πὺς εἶναι τίγριδα κακιὰ καὶ ἄκαρδη, ἀνδρογυναίκα πὺ ἀρνιέται τὴ φύσι της, μητέρα ἄσπλαχνη πὺ ἐρημώνει τὴν οἰκογενειακὴ ἐστία. Οἱ γελοιογράφοι δὲν ἄργησαν νὰ γεμίσουν τὰ περιοδικὰ μὲ φοβερὲς εἰκόνες· μᾶς παρουσίασαν τὴ γυναίκα νὰ τρέχῃ στοὺς δρόμους μὲ παντελόνια καὶ μπαστουῖνι, ἐνῶ κλεισμένος στὸ σπῖτι ὁ ἄνδρας ρούντιζε τὶς κάλτσες του.

Ἔτσι μιλοῦν ὅσοι γιὰ πολλοὺς λόγους ἀποφεύγουν νὰ ἐμβαθύνουν στὸ ζήτημα.

Ἄλλοι πάλι ὠπλίσθησαν μὲ κάποια ψυχραιμία, μίλησαν τάχα σοβαρὰ καὶ εἶπεν :

Ἡ γυναίκα εἶναι κατώτερη ἀπὸ τὸν ἄνδρα, ἀπόδειξι ὅτι αὐτὸς ἔχει κυριαρχήσει στὸν κόσμο. Πὺς τὸ κατώρθωσε ὅμως; Ἀπὸ τὴ φυσικὴ του μονάχα ὑπεροχὴ, πὺ ἀναγνώριζε μὲ ὑπερηφάνεια κάθε φορὰ πὺ ἐστρωνε τὴ γυναϊκά του στὸ ξύλο.

Στὴ σημερινὴ ὅμως ἐποχὴ ἡ ἀξία εἶναι μόνο στὸ νοῦ. Οἱ κρανιολογικὲς μελέτες τῶν φυσιολόγων ἀπέδειξαν, ὅτι ὁ γυναικεῖος νοῦς μὲ κανένα τρόπο δὲν εἶναι κατώτερος ἀπὸ τὸν ἀνδρικό. Μπορεῖ νὰ διαφέρει· ἀλλ' αὐτὸ θα εἶναι μᾶλλον κέρδος στὴν κοινωνία, ὅταν θα κατορθώσῃ νὰ ἐκμεταλλευθῆ τόσα ἀκόμα πνεύματα, τόσες ἀκόμα δυνάμεις, πὺ μένουν ἄχρηστες. Ἀκριβῶς γιὰ τὴ ἡ γυναίκα ἔχει διάφορη φύσι ἀπὸ τὸν ἄνδρα, ὅταν αὐτὴ χειραφετηθῆ, ἡ κοινωνία θα κερδίσῃ ὄχι μόνον κατ' ἀριθμὸν, ἀλλὰ κατὰ ποιόν.

Τώρα θα ἀποδείξουμε ὅτι, ἂν ἡ γυναίκα σήμερα ζητεῖ κοινωνικὴ ἰσότητα, δὲν εἶναι τόσο γιὰ τὴ ἡ λέξι αὐτὴ κολακεύει τὸν ἐγωῖσμό της. Ἡ γυναίκα ζητεῖ ἰσότητα γιὰ τὴ ἀναγκάζεται, γιὰ τὴ ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξι τοῦ πολιτισμοῦ ἔτσι τὸ θέλει, γιὰ τὴ ἡ κοινωνικὴ της θέσι τὸ ἀπαιτεῖ.

Ὁ καπιταλισμὸς εἶναι ἐκεῖνος, πὺ κατάντησε τὴ γυναίκα σ' αὐτὴ τὴ θέσι. Καὶ πρῶτα πρῶτα στὶς ἀριστοκρατικὲς τὶς τάξεις.

Τὰ μεγάλα ἐργοστάσια, πλυντήρια. ὑφαντουργεῖα, βαφεῖα κτλ.

ἀποστέρησαν τὴ γυναικα ἀπὸ τὴ συνειθισμένη ἐνασχόλησι τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴν κατήντησαν σὰν ἓνα εἶδος κούκλας, σὰν ἓνα ἀντικείμενο πολυτελείας. Ἐὰν οἱ περισσότερες γυναῖκες δέχθησαν τὸν ταπεινωτικὸ αὐτὸ ρόλο, οἱ ἄλλες, οἱ δυνατὲς ὑπάρξεις αἰσθάνθησαν τὴν ἀνάγκη νὰ δράσουν, ξέφυγαν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ βγῆκαν ἔξω, γιὰ νὰ ζητήσουν τὴν ἐνασχόλησι, πὺ ἀπαιτοῦσε ἡ ἐνεργητικὴ τῶν φύσι.

Στὴ μεσαία τάξι ὁ καπιταλισμὸς κατάντησε τοὺς ἄνδρες ἀνίκανους νὰ συντηρήσουν οἰκογένεια. Δὲν παντρεύονται λοιπὸν καὶ οἱ γεροντοκόρες πρῶλαπλασιάζονται κάθε μέρα.

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς ζητοῦν ἐργασία καὶ τὸ κυριώτερό τους ἐμπόδιο εἶναι ὁ συναγωνισμὸς τῶν ἀνδρῶν, πὺ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ βγάλουν τὶς γυναῖκες ἀπὸ τὴ δουλειά. Αὐτοὶ ἔκαμαν τοὺς νόμους καὶ τοὺς ἔκαμαν ὅπως σ' αὐτοὺς συμφέρει. Ὁ σοσιαλισμὸς θέλει νὰ δώσῃ στὴ γυναικα ψῆφο, δηλ. δικαίωμα νὰ ψηφίζῃ νόμους σύμφωνους μὲ τὶς ἀνάγκες τῆς, νόμους πὺ δὲ θὰ τὴν ἀποκλείουν ἀπ' τὰ ἐλεύθερα ἐπαγγέλματα, πὺ δὲ θὰ τὴν καταδικάζουν στὴν ὑποχρεωτικὴ τὴ φτώχεια, πὺ τὶς φέρνει τὶς περισσότερες φορές, στὸ δρόμο τοῦ κακοῦ καὶ τῆς καταστροφῆς.

Στὶς κατώτερες τάξεις ἡ θέσι τῆς γυναικὸς εἶναι ἀκόμα χειρότερη. Ὁ καπιταλισμὸς πὺ τὴ φτώχαινε, τὴ στέλνει νὰ δουλέψῃ στὰ ἐργαστήρια. Καὶ δὲν εἶναι βέβαια κακὸ ἡ δουλειά. Ὁ σοσιαλισμὸς θέλει νὰ ἐργάζεται ἡ γυναικα.

Ἡ δουλειά ὅμως, πὺ βρίσκουν οἱ γυναῖκες στὰ ἐργαστήρια εἶναι πολὺ βαρειά γιὰ κεῖνες. Ἐργάζονται σὲ μέρη ἀνθυγιεινὰ καὶ περισσότερες ὥρες ἀφ' ὅτι πρέπει. Συνέπεια εἶναι οἱ πρόωροι θάνατοι, τὰ καχεκτικὰ παιδιὰ καὶ τόσα ἄλλα. Ὁ καπιταλισμὸς ἐκμεταλλεύεται τὴ γυναικα χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τὴ φύσι τῆς.

Συμφέρει ὥστε στὴν ἐργάτρια νὰ βοηθῆ τὸν ἄνδρα τοῦ ἴδιου ἐπαγγέλματος, νὰ ὀργανώῃ σωματεῖα, πὺ θὰ ὑπερασπίσουν τὰ κοινὰ τῶν συμφέροντα.

Σήμερα πὺ ἡ γυναικα γνώρισε τὴν ἀνάγκη νὰ ἀποκτήσῃ κοινωνικὴ ἰσότητα μὲ τὸν ἄνδρα, γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ μόνη τὰ δικαιώματά τῆς, σήμερα ἡ γυναικα ἄρχισε νὰ ξυπνᾷ καὶ ἀναγνωρίζῃ τὴν ἀτομικότητά τῆς. Παράδειγμα οἱ σουφραζέττες τῆς Ἀγγλίας, οἱ γυναῖκες γιατροί, δικηγόροι κ. ἄ.

Ὁ σοσιαλισμὸς εἶναι ἐκεῖνος, πὺ θὰ βοηθήσῃ τὴ γυναικα νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ ὄνειρά τῆς.

Ἡ οἰκογένεια δὲ θὰ χάσῃ τίποτα ἀπὸ τὸ σοσιαλισμό, ἀπ' ἐναντίας θὰ κερδίσῃ. Θὰ λείψῃ μόνον ἡ πατριαρχικὴ τῆς ὄψι. Αὐτὴ στηρίζεται στὴν κυριαρχία τοῦ ἀνδρὸς καὶ γι' αὐτὸ ὠθεῖ τὴ γυναικα στὸ διαζύγιο

καὶ τὸν κακὸ δρόμο. Ὅταν ἡ γυναῖκα γείνη ἀνεξάρτητη, θὰ λείψῃ ἀπὸ τὸ γάμο κάθε φαρμακερὴ ἰδέα οἰκονομικῆς ἀποκαταστάσεως. Ἀγάπη καὶ γάμος θὰ πηγαίνουν μαζὶ.

*
* *

Ἡ ἐργασία εἶναι ἡ δύναμι τῆς γυναικὸς στὸ μέλλον· ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ τὸ κάνῃ χωρὶς νὰ ντρέπεται. Ἄς μὴ μᾶς τὴν κρύβουν τὴν ἀνάγκη αὐτῆ· δὲ μᾶς φοβίζει, ἀπ' ἐναντίας μᾶς ἐξυψώνει καὶ μᾶς δίνει τὴν ἐλευθερία νὰ ἀποκτήσουμε χαρακτῆρα, νὰ γίνουμε ἄνθρωποι. Ἄς μὴ μᾶς λένε πὼς εἶναι ντροπῆ. Εἶναι παλιὸ τὸ ἐπιχείρημα. Ντροπῆ εἶναι νὰ περιμένουμε μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια τὸν ὥραϊο πρίγκηπα τοῦ παραμυθιοῦ· ντροπῆ εἶναι νὰ ζοῦμε μ' ἀδρανεῖς ἐλπίδες· ντροπῆ εἶναι νὰ παραμελοῦμε τὴν ἀνατροφή μας γιὰ νὰ οἰκονομήσουμε τὴν προῖκα πού θὰ κατασπαταλήσῃ ὁ γαμπρός· ντροπῆ εἶναι νὰ μεγαλώσουμε τὰ κορίτσια μας μέσα στὴν ἐξευτελιστικὴ τὴ φτώχεια πού θὰ μαράνη τὴν ψυχὴ τους ἀντὶ νὰ τίς διδάξουμε νὰ ἐργασθῶν γιὰ νὰ γίνονται ἄνθρωποι. Ντροπῆ εἶναι νὰ πουλοῦμε τὴν ἐλευθερία σὲ κείνον πού δὲ θ' ἀγαπήσουμε ποτέ· κι' ἀκόμα μεγαλύτερη ντροπῆ νὰ τὸν ἐξαπατοῦμε ὕστερα μὲ μεγαλύτερες ψευτιές.

Θέλουμε νὰ γίνουμε ἀνεξάρτητες καὶ ὑπεύθυνες· θέλουμε νὰ μᾶς δώσουν τὴν ἀπαιτούμενη μόρφωση νὰ καταλάβουμε τὸν κόσμον καὶ τὴ ζωὴ. Νὰ μᾶς ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὸ φορτίο τῶν παλιῶν προλήψεων πού μᾶς περιορίζει τὸ νοῦ καὶ μᾶς στενεύει τὴν καρδιά. Δὲ θέλουμε πιά νὰ εἴμαστε τὸ χαϊδεμένο παιδί τῆς κοινωνίας πού προστατεύουν ὅλοι σὰν ἓνα κατώτερο δυστυχημένο πλάσμα, πού δὲν εἶναι σὲ θέσι οὔτε γιὰ τὸν ἑαυτό του νὰ σκεφθῆ. Δὲ θέλουμε νὰ μᾶς φιλοδοροῦνε μὲ τόσα ὥραϊα κομπλιμέντα. Μᾶς ὀνομάζουν «ὥραϊο φύλλο». Καὶ ποιά καταλληλότερη ὀνομασία μπορούσαν νὰ βροῦν οἱ ἄνδρες γιὰ νὰ μᾶς χαρακτηρίσουν ὅπως αὐτοὶ μᾶς θέλουν : μηχανικὲς κοῦκλες πού αὐτοὶ νὰ κουρντίζουν στὴν κάθε σκέψη, στὴν κάθε ἐπίθυμία τους, θέλουν ὅλη ἡ πνευματικὴ, ὅλη ἡ ἠθικὴ μας δύναμη νὰ γείνη μιὰ λατρεία γι' αὐτοὺς καὶ μόνο, μᾶς θέλουν ἀδύνατες, ἀγράμματες, ἀνόητες, ἀλλὰ χαϊδευτικές, τρυφερές, ἀξιαγάπητες.

Ἄς ἐργασθοῦμε λοιπὸν καὶ ὅταν γίνουμε οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητες θὰ μᾶς σεβασθοῦν οἱ ἄνδρες ὄχι μὲ τὸν ψεύτικο ἐκεῖνο σεβασμὸ πού τοὺς ἐπιβάλλει ἡ ἐθιμοτυπία, ἀλλὰ μὲ τὸ σεβασμὸ πού θὰ τοὺς ἐμπνεύσῃ ἡ ἐξευγενισμένη μας ψυχὴ, πού θ' ἄχουμε ἀπαλλάξει ἀπὸ τίς κοινωνικὲς ψευτιές. Κι' ὅταν θὰ λέμε «σ' ἀγαπῶ» θὰ τὸ πιστεύουν γιὰτὶ δὲ θ' ἄχουμε ἀνάγκη νὰ γελάσουμε κανένα. Καὶ τότε ἡ λέξη θ' ἀλλάξῃ ἢ καλύτερα θὰ πάρῃ τὴν ἀληθινὴ τῆς σημασία «Σ' ἀγαπῶ» δὲ θὰ σημαί-

νει «φορτώσουμαι», ἀλλά : «συνεγνωσόμεθα, θὰ ζήσουμε μαζί εὐτυχι-
σμένοι, ἔλα νὰ μοιραστοῦμε τὸ φορτίο τῆς ζωῆς». Καὶ δὲν ὑπάρχει εὐ-
τυχέστερος σκλάβος ἀπὸ κεῖνον ποὺ χαρίζει μονάχος τὴν ἐλευθερία
του, ὅπως δὲν ὑπάρχει μεγαλειότερη δύναμη στὴ ζωὴ ἀπὸ μιὰν ἀληθινὴ
ἀγάπη.

ΕΥΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ-ΠΙΝΤΖΑ